

Juha Vuorinen

**ENNEN-
KUULUMATON
MATKAPÄIVÄKIRJA**

2011-2021
3

BAZAR

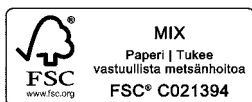
Juha Vuorinen

**ENNEN-
KUULUMATON
MATKAPÄIVÄKIRJA**

2011-202~~7~~₃

BAZAR

© Juha Vuorinen ja Bazar Kustannus 2023

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

William Shakespearen Hamlet-näytelmän sitaatti sivulla 75
on mukaeltu Paavo Cajanderin suomennoksesta.

ISBN 978-952-403-118-9

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

ESIPUHE

Kesällä 2022 julkaistiin *Ennenkuulumaton matkapäiväkirja* e- ja äänikirjana. Sen suosio yllätti, joten päätimme yhdessä kustantajani kanssa tarjoilla tämän kokemukimaran myös painettuna kirjana ja täydennettynä tämän huikean teoksen lopusta löytyvillä kolmellatoista kokonaan uudella luvulla.

Uskon saaneeni äidiltäni tartunnan merkitä muistiin kaikenlaisia ja varsinkin lapsiini liittyviä muistoja. Niinpä tämän kirjan tapahtumat osuvat suurelta osin sille hämmentävälle ajanjaksolle, kun päätimme perheenä painua ihan vain yhdeksi vuodeksi kokeilemaan ulkomailla asumista, mutta joka jatkuikin keskeytyksettä seitsemän vuotta. Kirjassa on varsin paljon kummelluksia vuosilta 2014 ja 2015, jolloin kompuroin kaikkein koomisimmin maastamuuttajan turneellani.

Aineistoa kasatessani pyysin toimittajaani vielä katsomaan ulkopuolisin silmin, pitäisikö minun pehmentää paikoin pillastunutta tyyliäni vai säilyttää alkuperäinen sävy ja luottaa, että tuolloin tuo maailmalle ulostautunut papparainen on vain yksinkertaisesti ollut tuota mieltä maailmanmenosta. Olimme asiasta lopulta yllättävänkin yksimielisiä, aitous ja rosoisuus on kuuntelijan kannalta mielekkäämpää kuin että olisin alkanut jälkikäteen

siivoilla mielipiteitäni ja kokemuksiani sievemmin nieltävään muotoon. Olenhan kuitenkin kirjailija, jonka läpimurtoteoksessa hoettiin, ettei sen päähenkilölle vittuilla.

Tarinoita valitessani ja niitä muokatessani ymmärsin, miksi rakastuin Ricky Gervaisin luomaan *An Idiot Abroad* -sarjaan. Sehän on täynnä samanlaista katastrofista toiseen purjehtimista, jollaista minäkin harjoitin ensin Maltalla ja sitten Espanjan Aurinkorannikolla, ja aivan aiheesta perheeni joutui sydän syrjällään seuraamaan, mitä tapahtuu, kun Välimeren porottava aurinko alkaa lopulta paistaa suurennuslasin läpi jo muutenkin rutiinikuivaan risukasaan.

Toivon sydämestäni, että saat nauraa yhtä makeasti kuin itsellenikin kävi muutaman kerran tätä teosta lukiessani, ja samalla tulit oivaltaneeksi, kuinka helvetin hyvää itselleen nauraminen lopulta tekee.

Syvä kunnioitusta kirjavalintaasi kohtaan potien

Juha Vuorinen

2011

SAVOLAINEN LAIDUN, SUOMI, KESÄKUU 2011

Lomien jälkeen alkaa aina se loputtomalta tuntuva tyhjäkäyntilätinä, kun tutuilta ja työtovereilta tivataan kuluksen kesän rientoja. Olitko reissussa, jos olit niin missä, ja menikö siellä kaikki mukavasti? Tämähän on se traditionaalinen kysymystrio, mutta yksi puolittutuni erehtyi esittämään tavanomaisesta hivenen poikkeavan kysymyksen: kuuluiko kesääni mitään ihmeellistä? Myönsin kuuluneen, mutta samaan päättäväiseen hengenvetoon lisäsin, ettei hän haluaisi kuulla siitä. Sitten alkoikin varsinainen henkien taistelu, kun tämä ikäiseni akateemisesti koulutettu ja itseään parempaan väkeen kuuluvana pitävä pukuvesseli varoituksistani huolimatta vaatimalla vaati minua kertomaan kummallisten tapahtumien sarjasta.

Kaikki alkoi harmittomaksi kaavaillusta koirankusetuslenkistä, kun lähdin kesälomaturneellamme kävelyttämään perheemme Viljo-koiraa ja halusin näyttää miltei kaupunkilaiskoiraksi luokiteltavalle Viljolle hevosaitauksen, jossa oli kaksi kookasta hummaa pohtimassa syntyjä syviä. Olimme jo poistumassa tapahtumaköyhän aitauksen luota, kun toisen ja ilmiselväksi oriksi osoittautuneen konin vatsan alta pulpahti esiin sellainen vajaan metrin pituinen punainen lihapötkylä. Se todella tipahti kuin

pintasukeltaja helikopterista ja jäi roikkumaan eteemme koko komeudessaan. Viljo noteerasi asian nostamalla hetkeksi luppakorviaan, mutta keskittyi pian todelliseen herkkuun, nakertamaan maasta löytämäänsä hevosen-paskakokkareta. Tässä kohtaa meidän olisi pitänyt vain kohteliaasti poistua paikalta ja jättää koni ja konin kikkeli seisomaan, mutta kun ilmassa alkoi väreillä suomalaisen suvi-iltaan sopivaa höyläämättömien lankkujen romantiikkaa, niin eihän kaltaiseni hevoshullu voinut sellaiselle ainakaan selkäänsä kääntää, sillä sillä silmän-räpäyksellä kun humma pudotti sen betoniraidoittajan ranteen paksuisen parrun mahanpohjastaan, aitauksen toisella puolen sikeitä vedeltyt talon karhukoira avasi silmänsä, ravisti ripeästi unihiekat turkistaan ja hipsi aidan alta aitauksen puolelle. Yleensä tuollaiset karhukoirat ovat niin rasittavia räksyttäjiä, että karhutkin ovat valmiita tukkimaan pihkatapeilla myös korvansa, mutta nyt tuo räksytin piti mölyt masussaan, hiipi hiljaa hevosen viereen ja jäi haltioituneena tuijottamaan edessään heijannutta juhlasalkoa.

En ole mikään hevoskuiskaaja tai koirien ajatusten lukija, mutta uskallan panna melko tiukan pannan panttina kaulaani väittäessäni, ettei se vuhvelo voinut enää vaan vastustaa viettejään, kun se siirtyi hevosen alle ja lipaisi kerran ulos valahtaneen letkun päätä. Odotin sydänkäyrä sykkyrällä, antaako heppa kengitetyllä kaviollaan sellaisen onnenkantamoisen suoraan lipittäjän pystykorvaiseen päähän, että laakista laitumella olisi myös koira haudattuna, mutta polle hirnnahtikin erittäin tyytyväisenä, mikä puolestaan säikäytti meidän luonnon-

ihmeisiin tottumattoman lähiöhurttamme niin pahanpäiväisesti, että Viljo katsoi parhaimmaksi poistua hevosenspaskasta notkuvasta pitopöydästään.

Kertomukseni aiheutti kesästäni udelleelle pukupaviaanille niin vastenmielisen olon, että hän alkoi säättiä minua, miksi en ollut varoittanut häntä kokemukseni sisällöstä. Koska hän ei ollut ottanut vakavasti ensimmäistäkään varoitustani, katsoin velvollisuudekseni kertoa koko episodin erityisimmän piirteen. Se oli koiran tuumiva ilme, jossa luki karhukoiran kokoisilla kirjaimilla: Todella tuttu maku, en vain saa heti päähäni mikä.

NIZZA, RANSKA, ELOKUU 2011

Takana on hyvin poikkeuksellinen kesä, sillä vietimme sen kahta lyhyttä lomamatkaa lukuun ottamatta kokonaan kotinurkissa. Juhannuksena pyyhdimme muutamaksi päiväksi isomummolaan ja juuri ennen koulujen alkua piipahdimme kaupunkilomalla Ranskassa. Citykanimainen pomppiminen asfalttiviidakossa kolmen pienehkön ja vilkkaan lapsen kanssa oli kieltämättä jonkinmoista venäläistä rulettia Jatimaticilla, mutta suoriuduimme reissusta lopulta yllättävän pienin vaurioin. Tässä kuvaus parista kolhusta.

Olin jo ehtinyt tehdä varauksen perheystävälliseen hotelliin, kun juuri Etelä-Ranskasta palannut kuopuksen kummisetä antoi tylyn tuomionsa, että valitsemamme hotelli sijaitsi aivan liian kaukana keskustasta ja tynkä-

lomamme hupenisi vain kuumilla kaduilla tarpomiseen. Sen ihmeemmin asiaa tutkimatta vaihdoin varauksen kummisedän suositteluun ja lähempänä keskustaa sijaitsevaan hotelliin.

Perillä meitä odotti minun silmissäni hyvinkin pramea rakennus, jonka etuseinä oli kukkapenkistä räystääseen lasia. Jos kärsisin hyvin pahasta korkeanpaikkammasta olisin heti huoneeseen päästyäni joutunut kiskaisemaan käsijarrukäännöksen ja poistumaan kakoen paikalta, sillä huoneemme ulkoseinäkin oli laidasta laitaan lasia. Perheen munamiehiä eivät näkymät kuitenkaan kiusanneet, vaan he aloittivat toistensa raivoisan kynsimisen siitä, kumpi saisi nukkua ikkunan viereen raahatulla lisäsängyllä ja kurkistella sieltä vajaan parinkymmenen metrin luotisuoraa pudotusta kadulle. Naapurihuoneeseen äitinsä kanssa majoittuva isosisko tiesi kertoa, että seinä oli peililasia. Me siis näimme ulos, mutta kukaan ei nähnyt meitä. Tästä innostuneena pikkuviikarit riisuivat heti ensimmäisenä iltana itsensä munasilleen ja aloittivat villin nakutanssin, jossa oli ripaus ripaskaa, muutama potku cancania ja loput kassit ravistelevaa rivotanssia. Olin itse tulossa suihkusta, kun pojat mankuivat minua liittymään tähän alastomaan kikkelitrioon. Mikäs siinä oli heilutellessa kikkelillä kassejaan kuin Notre Damen kellonsoittaja, kun olimme peililasin takana turvassa. Taisinpa siinä lanteita vatkatessa vielä käkätellä jotain *Seiskan* Kääk-juorukuvistakin.

Olimme seuraavana iltana palaamassa iltapyrähdykseltä hotellille, kun jouduin esittämään tyttärelleni hyvin vakavan kysymyksen: missä vaiheessa hotellimme peili-

lasit oli vaihdettu erittäin hyvin läpinäkyviin ruutuihin. Kuunvalossa kalpeneva tyttäreni tajusi saman kuin minä, olin edellisenä iltana vatkannut muniani kahden pikku-pojan kanssa huoneen kokoisessa näyteikkunassa yhtä näkyvästi kuin olisimme tehneet sen Aleksin joulu-kadulla. Jos joku onnistui nappaamaan munarevyystäm-me kuvan, niin haluan muistuttaa, että olin juuri tullut hyvin kylmästä suihkusta.

Mutta eihän se näiden koltiaisten kanssa sekoilu sii-hen munatanssiin jäänyt vaan jo seuraavana päivänä oli luvassa jatkoa, kun päädyimme kolmisiin umpitäyteen ahdetun hampurilaisravintolan jonoon. Vaikka yritän-kin höperehtiä kunnollista perheenisää, niin minäkään en voinut sille tosiasialle mitään, että edessäni jonotti luultavasti koko Välimeren parhaan pyrstön omistava nuori ranskatar seitinohuessa mekossaan, jota ei ollut suunniteltu ainakaan peittämään jonnekin täydellisten pakaroiden väliin kätettyjä stringejä. Vaikka omassa seisomapaikassani ei mitään valittamista ollutkaan, niin kuumuus ja jonottaminen alkoivat käydä nuorten herra Vuoristen hermoille, mistä seurasi hirvuinen töniminen. Aikansa toisiaan muksittuaan pienempi veli horjahti kohtalokkaasti ja joutui kaatumisen estääkseen tarraa-maan kahdella pienellä kätösellä toiseen niistä vaivoin verhotuista puolipalloista. Siis sellaisella otteella, joka tuntuu samalta kuin aikuisen miehen yhden käden kou-raisu. Isänsä ärjyn luonteen tuntien kumpikin kaahasi kahtena Salama McQueenina paikalta, joten järkytty-neen naisen kääntyessä kumpikaan pikkusyypää ei ollut enää rikospaikalla ja aloin sopertaa pillastuneelle naiselle

poikieni erittäin huonoa käytöstä. Naisella oli siis aivan perusteltu syy kysyä, että minkä helvetin poikien.

TENERIFFA, ESPANJA, LOKAKUU 2011

Kävimme taannoin pyyhkäisemässä jo traditioksi muodostuneen Vuorisen perheen syyslomaviikon Kanarialla. Myönnän sen jo terminä kuulostavan kornilta vitsiltä eivätkä matkoillemme osuneet tapahtumavyöryt millään tavalla ainakaan hälvennä tätä mielikuvaa.

Olen monesti päivitellyt minun ja vaimoni välistä omituista espanjalaista lääkäriissä käynnin karmaa, joka ei tunnu katkeavan sitten millään. Tälläkin erityisellä kerralla minun piti olla vain saattajana ja terveyden tukipilarina viemässä vaivaista vaimoani tutkittavaksi, kun huomasin nojaavani kukalliset bokserit nilkoissa tutkimus- huoneen seinään. Olimme siis hakemassa vahvistusta rouvani korvakäytävään pesiytyneestä pöpöstä, mutta lopulta minua pistettiin ruiskulla perseeseen. Siis se vanha ja jo vähän tylsäksi tullut kaava. Sen verran pitää tarkentaa, etteivät ne minua siellä Espanjassa sentään ihan piruuttaan pistele, vaan tällä kerralla erehdyin valittamaan vaimoni korvaa ronkkineelle lääkärielle jäykkää niskaani. Näissä tapauksissa ei ole tietoaakaan mistään ”katotaan mañana” -ilmiöstä, vaan sain ripeän komennon paljastaa pyrstöni, jotta sinne voitiin panostaa kortisoni-b-vitamiini-kipulääkepistos. Ehkä olen ymmärtänyt jotenkin väärin kortisonin annostelun, että se pantaisiin sinne, missä kipu on, sillä melkein parimetrisenä hanu-

ristani kertyy poikkeuksellisen pitkä matka niskaan. Tai ehkäpä kanarialaisessa kortisonissa on tilkka viinaa mukana ja se nousee lopulta päähän.

Tottahan toki sain myös kokea kovia perheemme nuorempienkin jäsenten toimesta. Kanariansaarilla on ollut kova meno siitä saakka, kun diktaattori Franco päästi turistit sekoilemaan saarille, ja ehkä juuri sen takia joka kippolan ja ravintolan miesten vessan seinässä on aina jonkinlainen kortsuautomaatti. Ovatko ne turisteja vai kantaväestöä varten, siihen en osaa onneksi ottaa kantaa, mutta ainakin sellainen aparaatti viehättää valtavasti suomalaista 5-vuotiasta pikkupoikaa. Olimme päätyneet todella luksusseksivarusteltuun miestenhussiin, sillä siinä pytyllä istuessaan poikani osoitti kortsuautomaatin vieressä ollutta penisrengasautomaattia ja virkkoi: ”Isi, osta mulle tollanen lelu.”

Kieltäydyin ehdottomasti. Koska kuopukseni on minun tavoin Oinas, hän ei suinkaan luovuttanut vaan jatkoi vaatimistaan. Perustelin ostohaluttomuuttani hyvin yksinkertaisella syyllä: ”Se on vielä liian iso lelu sinulle.”

Ei kuulemma ollut. Hän ehdotti kompromissia, että ostaisin hänelle edes purkan siitä viereisestä automaattista. En jaksanut jauhaa asiasta enempää vaan pyyhin huolellisesti hänen peppunsa ja vein pojan lohdutuslimpsalle.

Matkalla virvokkeelle törmäsimme koko perheen voimin hyvin ikävään tapahtumaan. Kuului voimakas jarrujen kirskahdus, ja näimme suojatietä ylittämässä

olleen naisen lentävän näyttävässä kaaressa tien pientareelle. En jaksa ymmärtää, miksi tällaisia asioita näytetään *Hauskat kotivideot* -tyyppisissä ohjelmissa, sillä ainakin live-esityksessä siitä oli hauskuus todella kaukana. Onneksemme nainen selvisi kohtuullisen pienin vaurioin. Sen sijaan pakettiautoa ajanut nuorimies lirautti pisut housuunsa ja värisi kuin käsimatkatavaroihin patterit sisällään unohtunut vibraattori.

Suomeen palattuamme lastemme vaari poimi meidät lentokentältä ja kyseli luonnollisesti kuulumisia, jolloin tämä samainen potentiaalinen penisrengasteline ilmoitti nähneensä lomalla kaamean onnettomuuden ja kuulleensa, kuinka nainen olisi ennen lentoa lähtöään vaatinut seuraavasti: ”Auttakaa, auttakaa, ottakaa koppi myös.”

Yhdellä virkkeellä kävi selväksi, että se nappula pelaa aivan liikaa *Angry Birds*ä.

2012

TENERIFFA, ESPANJA, MAALISKUU 2012

Tasaisin väliajoin joku kiskaisee minua hihasta ja kysyy silmät suurina, mistä helvetistä oikein poimin aiheita kirjoihini. Ja joka kerta vastaus tulee kuin kolmiolääkkeitä tursuvan apteekin hyllyltä: minä varastan. Maailma on tulvillaan mitä koskettavimpia, koomisimpia ja kummallisimpia tapahtumia, jotka ovat itsessään jo pieniä tarinoita. Mutta monissa medioissa käytetään tänä päivänä hieman toisenlaista kolmen k:n julkaisukynnystä. Jos juttu ei aiheuta kiimaa, kauhua tai kateutta, sitä ei julkaista. Ja tämä ei ole tarua, vaikka sen pitäisi olla.

Monet mediat mässäilevät tragedioilla, joilla hehkuttaminen toimii pahimmillaan vain kannustimena taas jollekin toiselle umpikujaan ajautuneelle. Päädyin muutama viikko sitten päivällispöytään, jossa tästä aiheesta käytiin isompaakin debattia, ja tulimme siihen johtopäätökseen, että tällaisilla uutisilla mässäileminen loppuu vasta siinä vaiheessa, kun ihmiset lakkaavat ostamasta niitä missään muodossa. Se vain on näin murhaavan yksinkertaista.

Mutta sitten niihin tarinoihin, joita kannattaa kuunnella ja minun tapauksessani varastaa. Olin taannoin ylivoimaisen suuressa suosikkikohteessani Los Gigantesissa,

jossa varasin ajan venezuelalaiseksi paljastuneelle hierojalle. Luonnollisesti minua kiinnosti, mikä oli uittanut tuon kookkaan kaljupään turistien tukkimalle tulivuori-saarelle, ja kuten kaikissa kauniissa tarinoissa, tässäkin syypäänä oli rakkaus. Mies oli päätyntä avioliittoon teneriffalaisen kaunottaren kanssa. Tämä yhtälö ei vielä saanut tarinoita sieppaavia tuntosarviani värähtämään, mutta selostus naisen 104-vuotiaasta isoisästä veti jalkani veteliksi kuin huolellisesti vatkatun hieronnan jäljiltä. Keskustelimme nimittäin Kanarian alkuperäiskansasta guancheista, jotka olivat pitkiä, sinisilmäisiä, vahvoja ja vaaleita. Ja juuri tällainen on Manuel Tarife -niminen vanhus, joka paljasti pojantyttärensä miehelle pitkän ikänsä salaisuuden: ”more cheese, less cereals”. Näinköhän koko Skandinaviaan vähähiilihydraattiselle leivälle voidellun voin lailla levinnyt karppaushuuma onkin lähöisin tuolta kookkaalta lammasfarmarilta, joka tunnetaan saarella liikanimellä El último gigante de la montaña, eli vuoren viimeinen jättiläinen.

Nykyään saarta asuttavat vakituisesti pääosin Etelä-Amerikasta ja Espanjasta tulleet ihmiset, joten señor Tarife on monellakin tapaa paikallisille hyvin erikoinen ilmentys, vaikka ohittaisi hänen hämmentävän korkean ikänsä. Tarife asustelee hoitokodissa, jossa hänestä huolehtivat nuoret mantelisilmäiset hoitajattaret. Minua hieraissut sukulaismies oli sattunut parahiksi vierailulle, kun yksi näistä kaunottarista oli pyytänyt vanhusta paljastamaan vatsansa, jotta hän voisi tuikata sinne pistoksen. Manuel oli katsonut sinisillä silmillään nuorta

hoitajaa ja sanonut: ”Voin paljastaa sinulle enemmänkin, jos haluat.”

Ikään katsomatta, kokoon puuttumatta ja mihinkään koskematta, kyllä herrasmies on aina herrasmies.

PARIISI, RANSKA, KESÄKUU 2012

Hyvä ystäväni työskenteli aikanaan purserina paketti-matkojen lomalennoilla ja teki minua mairittelevan huomion. Kovin monella oli matkalukemisena meikäläisen tuotantoa. Tämän logiikan mukaan minulla ei pitäisi olla mitään asiaa lähellekään Kanariansaaria tai vastaavaa koko kansan lomakeidasta, jossa kirkuvat fanilaumat polkisivat minut tennissukkien täyttämällä rantasandaaleillaan ensimmäisen dyynin uumeniin. Mutta sinne me vaan rynnistämme koko perheen voimin aina sopivan tilaisuuden tullen, enkä ole vielä kukaan kokenut ainuttakaan julkisuuden aiheuttamaa vaivaannuttavaa tilannetta. Minulle on nimittäin suuri kunnia, jos saan sutaista jonkun lomalukemiseen puumerkkini tai kuulla mieliteitä kirjoistani.

Mutta ehkä keski-ikäinen mieskirjailija ei olekaan sitä kuuminta hottia edes etelän auringon alla, vaikka yksi lähes hysteeriseksi luokiteltava episodi matkamuihoistani löytyykin. Olimme juuri saapuneet espanjalaiselle lentokentälle, kun kolme juopunutta nuorukaista tunnisti suosikkilyyrikkonsa ja ryntäsi halailemaan minua. Vaikein osuus ei ollut irrotella ylisanoja sylkeviä nuorukaisia kaulastani vaan vastata sivummalla sylkyttämistä

seuranneiden lasteni esittämään kysymykseen: ”Isi, tunsitko sä noi sedät?”

Kyllä isi tunsii, mutta vain fyysisesti.

Vaikka olen viime vuosina saanut matkustella yltäkyläisen runsaasti, silti olen se juntti, joka kompuroi kaupunkimatkoilla iPhoneen kompassi kourassa pitkin katuja. Ehkä juuri sen vuoksi minulla käy välillä myös hölmöläisen tuuri, kuten Pariisin-visiitillämme, kun perhehuoneemme oli ehditty antaa jollekin toiselle, ja meille tarjottiin korvauksena hotellin ylimmässä kerroksessa sijainnutta sviittiä.

Se olikin niin hieno lukaali, että sieltä löytyi jopa oma hissi. Perheen naisväki ei suostunut nousemaan tähän mystiseen privaattielevaattoriin, mutta minä ja pojat päätimme pudotella sillä aulaan. Eteishallin sijaan päädyimmekin johonkin hotellin huoltotunneliin, josta aloitimme haparoivan etenemisen kohti rahvaan käyttämiä tiloja. Niiden sijasta löysimme henkilökunnan autohallin, liinavaatevaraston ja lisää valjusti valaistuja käytäviä, mutta emme ainuttakaan ihmistä.

Päätin olla urhea esikuva hätääntyville pojilleni ja aloin repiä edestämme löytyneitä ovia entistä vihaisemmin auki. Lopulta myös sen, jonka takaa löytyi kolmen tiimalasivartaloisen naisen selkämykset. Parimetrinen mustaan poolopaitaan pukeutuneen kaljupään ilmesytyminen takaoven kautta vastaanottoon aiheutti koko eteishallissa kaikuneen kuorokirkkaisun, mikä vaihtui nopeasti kauheaksi tirsikkunnaksi, kun tivasin huolissani: ”Voitteko neuvoa meidät hotellin vastaanottoon?”

RIEMUN KYYNELEET ROISKAUTTAVAA PUHERIPULIA

Juha Vuorinen ei säästele päästöjä paljastaessaan toinen toistaan koomisempia matkakommelluksia vuosilta 2011–2023. Tuona aikana juonen äkkikäänteisiin vahvasti vaikuttaneista lapsista kaksi ehtii täysi-ikäistyä ja käytökseltään aikuistuakin, mitä ei valitettavasti tapahdu heidän isälleen. Pappa Vuorinen paahtaa edelleen nuppi raivosta punaisena, kun maailma ei jostain käsittämättömästä syystä marssikaan hänen pienen mutta kimeän pillinsä tahtiin.

Kolhuitta reissuilla ei säästy kukaan eikä mikään. Ei edes jälkikasvun kaali, jota hakattiin ekan tikin arvoisesti seinään kanarialaisessa perhehotellissa. Ja tuskin ihan lääketieteen oppikirjojen mukaan silloinkaan mentiin, kun äiti Vuorinen haki troppia korvatulehdukseensa ja lääkäri tuikkasikin ruiskunsa isä Vuorisen kannikkaan.

Neljännessätoista kolumnikokoelmassaan kaunokiroileva siilipää kiertää ympäri Eurooppaa ja tekee läkähdyttävän comebackin rakkaaseen Tuusulaansa, kunnes eteläeurooppalainen luonto kutsuu taas pohjolan villimiestä keräämään uusia ennenkuulumattomia kokemuksia.

ISBN 978-952-403-118-9 T84.2

bazarkustannus.fi